

BESLUT MEDDELAT AV FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ORDFÖRANDE
den 7 maj 2002 *

I mål T-306/01 R,

Abdirisak Aden, Spånga (Sverige),

Abdulaziz Ali, Järfälla (Sverige),

Ahmed Yusuf, Spånga,

Al Barakaat International Foundation, Spånga,

företrädna av advokaterna L. Silbersky och T. Olsson,

sökande,

mot

Europeiska unionens råd, företrätt av M. Vitsentzos och I. Rådestad, båda i egenskap av ombud,

och

Europeiska gemenskapernas kommission, företräd av A. Van Solinge och J. Enegren, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande,

* Rättegångspråk: svenska.

angående en talan om uppskov med verkställigheten av rådets förordning (EG) nr 467/2001 av den 6 mars 2001 om förbud mot export av vissa varor och tjänster till Afghanistan, skärpning av flygförbudet och förlängning av spärrandet av tillgångar och andra finansiella medel beträffande talibanerna i Afghanistan och om upphävande av förordning (EG) nr 337/2000 (EGT L 67, s. 1), och av kommissionens förordning (EG) nr 2199/2001 av den 12 november 2001 om ändring, för fjärde gången, av förordning nr 467/2001 (EGT L 295, s. 16), såvitt avser sökandena, tills förstainstansrätten har avgjort målet i huvudsak,

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ORDFÖRANDE

följande

Beslut

Tillämpliga bestämmelser

- 1 Enligt artikel 25 i Förenta nationernas stadga, undertecknad i San Francisco (Amerikas förenta stater) den 26 juni 1945 skall "Förenta Nationernas medlemmar samtycka till att godtaga och verkställa säkerhetsrådets beslut i överensstämmelse med denna stadga".

2 I artikel 103 i Förenta nationernas stadga föreskrivs att i ”händelse av konflikt mellan medlemmarnas förpliktelser enligt denna stadga och deras förpliktelser enligt någon annan internationell överenskommelse skola förpliktelserna enligt stadgan gälla”.

3 I artikel 301 EG föreskrivs följande:

”Om en gemensam ståndpunkt eller en gemensam åtgärd som har beslutats enligt bestämmelserna om en gemensam utrikes- och säkerhetspolitik i Fördraget om Europeiska unionen förutsätter ett handlande från gemenskapens sida som helt eller delvis avbryter eller begränsar de ekonomiska förbindelserna med ett eller flera tredje länder, skall rådet besluta om de brådskande åtgärder som är nödvändiga. Rådet skall besluta med kvalificerad majoritet på förslag av kommissionen.”

4 I artikel 60.1 EG föreskrivs följande:

”Om åtgärder från gemenskapens sida anses nödvändiga i ett sådant fall som avses i artikel 301, får rådet enligt förfarandet i artikel 301 vidta nödvändiga brådskande åtgärder gentemot berörda tredje länder vad gäller kapitalrörelser och betalningar.”

5 I artikel 302 första stycket EG föreskrivs följande:

”Kommissionen skall säkerställa att ändamålsenliga förbindelser upprätthålls med Förenta nationernas organ och dess fackorgan.”

6 I artikel 202 EG föreskrivs slutligen följande:

”För att säkerställa att målen för detta fördrag uppnås skall rådet i enlighet med de bestämmelser som anges i fördraget

...

— i de rättsakter som rådet antar ge kommissionen befogenhet att genomföra de regler som rådet beslutar...”

Bakgrund till tvisten

- 7 Den 15 oktober 1999 antog Förenta nationernas säkerhetsråd (nedan kallat säkerhetsrådet) resolution 1267 (1999). I punkt 2 i denna resolution har säkerhetsrådet krävt att talibanerna genast skall överlämna Usama bin Ladin till behöriga myndigheter. För att säkerställa efterlevnaden av denna skyldighet föreskrivs i punkt 4 i resolution 1267 (1999) att alla stater i synnerhet skall ”spärra alla tillgångar och andra finansiella medel, inkluderande tillgångar som härrör från eller alstrats av tillgångar som direkt eller indirekt ägs av talibanerna, såsom dessa angivits av den kommitté som skapats med tillämpning av punkt 6 nedan, och säkerställa att varken dessa eller några andra tillgångar eller finansiella medel som angivits på detta sätt, genom deras landsmäns eller varje

annan persons som befinner sig på deras territorium försorg, ställs till förfogande eller till förmån för talibanerna eller varje företag som ägs eller direkt eller indirekt kontrolleras av dessa, utom i de fall som kommittén i varje enskilt fall och av humanitära skäl godkänner att så sker”.

- 8 I punkt 6 i resolution 1267 (1999) beslutade säkerhetsrådet att med tillämpning av artikel 28 i sin provisoriska arbetsordning upprätta en kommitté vid säkerhetsrådet i vilken samtliga medlemmar i säkerhetsrådet ingår (nedan kallad Kommittén för sanktioner mot talibanerna), med uppgift särskilt att säkerställa medlemsstaternas genomförande av åtgärder enligt punkt 4, att ange vilka tillgångar och andra finansiella medel som omfattas av punkt 4 och att pröva ansökningar om undantag från åtgärder enligt punkt 4.
- 9 Eftersom rådet ansåg att gemenskapsåtgärder var nödvändiga för att genomföra denna resolution antog det den 15 november 1999 gemensam ståndpunkt 1999/727/GUSP om restriktiva åtgärder mot talibanerna (EGT L 294, s. 1). I artikel 2 i denna gemensamma ståndpunkt anges att tillgångar och andra finansiella medel som talibanerna har utomlands kommer att spärras i enlighet med villkoren i säkerhetsrådets resolution 1267 (1999).
- 10 Den 14 februari 2000 antog rådet med stöd av artiklarna 60 EG och 301 EG förordning (EG) nr 337/2000 om flygförbud och spärrande av tillgångar och andra finansiella medel beträffande talibanerna i Afghanistan (EGT L 43, s. 1).
- 11 Den 19 december 2000 antog säkerhetsrådet resolution 1333 (2000) om, i synnerhet, skyldighet för talibanerna att efterkomma resolution 1267 (1999). Säkerhetsrådet beslutade särskilt att skärpa det flygförbud och spärrande av tillgångar som infördes genom resolution 1267 (1999).

- 12 I punkt 8 c i resolution 1333 (2000) föreskrivs att Kommittén för sanktioner mot talibanerna skall upprätta och fortgående uppdatera en förteckning över personer och enheter som kommittén anser har samröre med Usama bin Ladin, inklusive organisationen Al Qaida.

- 13 Enligt punkt 22 i resolution 1333 (2000) skall sådana åtgärder som föreskrivs i punkt 8 i resolutionen träda i kraft en månad efter att resolutionen antagits, det vill säga den 19 januari 2001.

- 14 Säkerhetsrådet beslutade i punkt 23 i resolution 1333 (2000) att åtgärder enligt punkt 8 i resolutionen skall tillämpas i tolv månader, och att säkerhetsrådet vid utgången av denna period skall besluta huruvida de skall förlängas på oförändrade villkor under ytterligare en period.

- 15 Eftersom rådet ansåg att gemenskapsåtgärder var nödvändiga för att genomföra denna resolution antog det den 26 februari 2001 gemensam ståndpunkt 2001/154/GUSP om ytterligare restriktiva åtgärder mot talibanerna och ändring av gemensam ståndpunkt 96/746/GUSP (EGT L 57, s. 1). I artikel 4 i denna gemensamma ståndpunkt föreskrivs följande:

”Kapital och andra ekonomiska tillgångar som tillhör Usama Bin Laden och med honom associerade individer och organ enligt [Kommittén för sanktioner mot talibanerna] skall frysas, och kapital eller andra ekonomiska tillgångar skall inte göras tillgängliga för Usama Bin Laden och med honom associerade individer och organ enligt [Kommittén för sanktioner mot talibanerna] på de villkor som föreskrivs i resolution 1333 (2000).”

- 16 Rådet antog den 6 mars 2001 med stöd av artiklarna 60 EG och 301 EG förordning (EG) nr 467/2001 om förbud mot export av vissa varor och tjänster till Afghanistan, skärpning av flygförbudet och förlängning av spärrandet av tillgångar och andra finansiella medel beträffande talibanerna i Afghanistan och om upphävande av förordning nr 337/2000 (EGT L 67, s. 1).
- 17 Enligt tredje skälet i ingressen till förordningen omfattas åtgärderna enligt säkerhetsrådets resolution 1333 (2000) av ”fördragets tillämpningsområde, och särskilt i syfte att undvika snedvridning av konkurrensen krävs därför gemenskapslagstiftning för att genomföra säkerhetsrådets relevanta beslut, vad gäller gemenskapens territorium”.
- 18 Enligt artikel 1 i förordning nr 467/2001 skall med
- ”tillgångar” förstås finansiella tillgångar och ekonomiska förmåner av alla slag, inbegripet men inte nödvändigtvis begränsat till kontanter, checkar, penningfordringar, växlar, postanvisningar och andra betalningsinstrument; inlåning hos finansinstitut eller andra enheter, kontotillgodohavanden, skuldebrev och skuldförbindelser; börsnoterade och onoterade värdepapper och skuldinstrument, inbegripet aktier och andelar, certifikat för värdepapper, obligationer, växlar, optioner, förlagsbevis, derivatkontrakt; räntor, utdelningar eller annan inkomst från eller värde som härrör från eller skapas genom tillgångar; krediter, kvittningsrätter, garantiförbindelser, fullgörandegarantier eller andra finansiella åtaganden; rembursar, fraktsedlar, pantförskrivningar samt sådana dokument som utgör bevis på andelar i penningmedel eller finansiella medel och varje annat exportfinansieringsinstrument, och

- ”spärrande av tillgångar” förstås förhindrande av varje flyttning, överföring, förändring, användning eller hantering av tillgångar på ett sätt som skulle leda till en förändring av volym, belopp, belägenhet, ägandeförhållanden, innehav, art, bestämmelse eller varje annan förändring som skulle göra det möjligt att utnyttja tillgångarna, inbegripet aktieförvaltning.

19 I artikel 2 i förordning nr 467/2001 föreskrivs följande:

”1. Alla tillgångar och andra finansiella medel som tillhör en fysisk eller juridisk person, en enhet eller ett organ som angivits av Kommittén för sanktioner mot talibanerna och förtecknas i bilaga I skall spärras.

2. Inga tillgångar eller andra finansiella medel får direkt eller indirekt ställas till förfogande för eller till förmån för personer, enheter eller organ som angivits av Kommittén för sanktioner mot talibanerna och förtecknas i bilaga I.

3. Punkterna 1 och 2 skall inte gälla tillgångar och finansiella medel för vilka Kommittén för sanktioner mot talibanerna medgivit undantag. Sådana undantag skall erhållas genom någon av de behöriga myndigheter i medlemsstaterna som förtecknas i bilaga II.”

20 Enligt artikel 9.2 i förordning nr 467/2001 skall ”[u]ndantag som beviljas av Kommittén för sanktioner mot talibanerna... gälla inom hela gemenskapen”.

- 21 Bilaga I till förordning nr 467/2001 innehåller en förteckning över de personer, enheter och organ som omfattas av spärrandet av tillgångar enligt artikel 2. Enligt artikel 10 är kommissionen behörig att ändra eller komplettera bilaga I på grundval av avgöranden som fattas av säkerhetsrådet eller av Kommittén för sanktioner mot talibanerna.
- 22 Bilaga II till förordning nr 467/2001 innehåller en förteckning över de behöriga nationella myndigheterna enligt, i synnerhet, artikel 2.3. I Sverige är "Regeringskansliet, Utrikesdepartementet, Rättssekretariatet för EU-frågor" behörig myndighet såvitt avser spärrande av tillgångar.
- 23 Den 8 mars 2001 utfärdade Kommittén för sanktioner mot talibanerna en första förteckning över enheter och därtill knutna personer vars tillgångar skall spärras enligt säkerhetsrådets resolutioner 1267 (1999) och 1333 (2000) (se kommitténs meddelande AFG/131 SC/7028 av den 8 mars 2001). Förteckningen har därefter ändrats och kompletterats vid ett flertal tillfällen. Kommissionen har därefter antagit ett antal förordningar med stöd av artikel 10 i förordning nr 467/2001, genom vilka den ändrat eller kompletterat bilaga I till förordning nr 467/2001.
- 24 Den 9 november 2001 utfärdade Kommittén för sanktioner mot talibanerna ett nytt tillägg till sin förteckning av den 8 mars 2001 (se kommitténs meddelande AFG/163 SC/7206), vilket särskilt innefattade följande:

— "Barakaat International Foundation, Box 4036, Spanga, Stockholm, Sweden; Rinkebytorget 1, 04 Spanga, Sweden",

- ”Aden, Abdirisak; Akaftingebacken 8, 163 67 Spanga, Sweden; DOB: 01 June 1968”,

- ”Ali, Abdi Abdulaziz, Drabantvagen 21, 177 50 Spanga, Sweden; DOB: 01 January 1955”,

- ”Ali, Yusaf Ahmed, Hallbybybacken 15, 70 Spanga, Sweden; DOB: 20 November 1974”.

25 Dessa uppgifter infördes genom kommissionens förordning (EG) nr 2199/2001 av den 12 november 2001 om ändring, för fjärde gången, av förordning nr 467/2001 (EGT L 295, s. 16) i förteckningen i bilaga I till förordning nr 467/2001.

26 Den 16 januari 2002 antog säkerhetsrådet resolution 1390 (2002), i vilken det särskilt föreskrivs att spärrandet av tillgångar enligt artikel 8 c i resolution 1333 (2000) skall bestå.

Sökandena

27 Abdirisak Aden, Abdulaziz Ali och Ahmed Yusuf, som alla omfattas av förordning nr 2199/2001, är svenska medborgare av somaliskt ursprung. Ahmed Yusuf har varit anställd av Al Barakaat International Foundation och han och Abdulaziz Ali är ledamöter i föreningens styrelse.

- 28 Eftersom det i ansökan om uppskov med verkställigheten inte finns någon redogörelse för Al Barakaat International Foundation har informationen angående denna hämtats ur ansökan om ogiltigförklaring. Av denna framgår att Al Barakaat International Foundation är en svensk ideell förening. Dess ändamål är enligt stadgarna att hjälpa människor genom insatser inom undervisning, social och kulturell verksamhet samt genom bidrag till flyktingar. Den har enligt stadgarna underlättat överföring av tillgångar mellan Sverige och Somalia genom ett eget system, eftersom banksystemet är bristfälligt. En person av somaliskt ursprung som bor i Sverige som önskar överföra medel till sina släktingar eller närstående i Somalia sätter in dessa hos Al Barakaat International Foundation, som därefter skickar ett e-postmeddelande till en förtroendeperson i Somalia, vilken i sin tur betalar den avsedda mottagaren. De medel som satts in i Sverige överförs därefter via svenska banker till Al Barakaat Bank i Förenade Arabemiraten. Al Barakaat International Foundation tar ut en avgift på 5 procent av det överförda beloppet, och betalar själv 3,5 procent i avgift till Al Barakaat Bank.

Förfarande och parternas yttranden

- 29 Abdirisak Aden, Abdulaziz Ali, Ahmed Yusuf och Al Barakaat International Foundation har, genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 10 december 2001 (mål T-306/01), väckt talan mot rådet och kommissionen enligt artikel 230 EG, och yrkat att förstainstansrätten skall

— ogiltigförklara förordning nr 2199/2001,

— fastställa, med stöd av artikel 241 EG, att förordning nr 467/2001 inte skall tillämpas, och

— förplikta svarandena att ersätta rättegångskostnaderna, vilkas omfattning kommer att preciseras senare.

- 30 Sökandena har i samma ansökan yrkat att förstainstansrätten skall förordna om uppskov med verkställigheten av förordning nr 2199/2001.
- 31 I särskild ansökan, som inkom till förstainstansrättens kansli den 10 december 2001, har sökandena med stöd av artikel 76a i förstainstansrättens rättegångsregler begärt att målet skall handläggas skyndsamt. Svarandena har den 7 januari 2002 inkommit med skriftliga yttranden i denna fråga. Sökandenas begäran avslogs genom beslut av förstainstansrätten, första avdelningen, den 22 januari 2002. I en skrivelse från förstainstansrättens justitiesekreterare av den 24 januari 2002, i vilken parterna informerades om förstainstansrättens beslut, förklarades dels att de grunder som anförts i ansökan om ogiltigförklaring ger upphov till svårbedömda rättsfrågor, dels att det interimistiska yrkandet inte kunde prövas, eftersom det inte framförts i en särskild handling enligt förstainstansrättens rättegångsregler. I skrivelsen angavs också att det alltjämt var möjligt att inkomma med ett yrkande om interimistiska åtgärder som uppfyllde villkoren i dessa bestämmelser.
- 32 Genom ansökan, som inkom till förstainstansrättens kansli den 8 mars 2002, har sökandena yrkat att förstainstansrätten skall förordna om uppskov med verkställigheten av förordning nr 467/2001 och förordning nr 2199/2001 tills förstainstansrätten prövat målet i sak.
- 33 Kommissionen och rådet yttrade sig skriftligen angående det interimistiska yrkandet den 15 mars 2002.

- 34 På begäran av förstainstansrättens ordförande begärde förstainstansrätten enligt artikel 21 andra stycket i stadgan för EG-domstolen, vilken enligt artikel 46 första stycket i stadgan skall tillämpas på förfarandet vid förstainstansrätten, att Konungariket Sverige skulle närvara vid sammanträdet för att kunna besvara eventuella frågor.
- 35 Parterna yttrade sig muntligt den 22 mars 2002. Vid sammanträdet besvarade Konungariket Sveriges representant frågor från förstainstansrättens ordförande.
- 36 Förstainstansrättens ordförande ställde i en skrivelse från förstainstansrättens justitiesekreterare av den 25 mars 2002 ytterligare frågor till Konungariket Sverige enligt artikel 21 andra stycket i stadgan för EG-domstolen. Konungariket Sverige besvarade frågorna i en skrivelse som inkom till förstainstansrättens kansli den 3 april 2002.
- 37 Svaren delgavs parterna. De kommenterades av sökandena i en skrivelse som inkom den 15 april 2002. Rådet och kommissionen har avstått från att yttra sig.

Rättslig bedömning

- 38 Enligt bestämmelserna i artikel 242 EG jämförd med artikel 4 i rådets beslut 88/591/EKSG, EEG, Euratom av den 24 oktober 1988 om upprättandet av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (EGT L 319, s. 1; svensk

specialutgåva, område 1, volym 2, s. 89), i dess lydelse enligt rådets beslut 93/350/Euratom, EKSG, EEG av den 8 juni 1993 (EGT L 144, s. 21; svensk specialutgåva, område 1, volym 3, s. 21), får förstainstansrätten, om den anser att omständigheterna så kräver, förordna om uppskov med verkställigheten av den omtvistade rättsakten.

- 39 I artikel 104.2 i förstainstansrättens rättegångsregler föreskrivs att den som ansöker om interimistiska åtgärder skall ange de omständigheter som medför krav på skyndsamhet (nedan benämnt fara i dröjsmål), samt de faktiska och rättsliga grunder på vilka den begärda åtgärden omedelbart framstår som befogad (*fumus boni juris*). Dessa villkor är kumulativa, vilket innebär att det inte kan förordnas om interimistiska åtgärder när ett av villkoren inte är uppfyllt (beslut av domstolens ordförande av den 14 oktober 1996 i mål C-268/96 P(R), SCK och FNK mot kommissionen, REG 1996, s. I-4971, punkt 30, och av förstainstansrättens ordförande av den 1 februari 2001 i mål T-350/00 R, Free Trade Foods mot kommissionen, REG 2001, s. II-493, punkt 32). I förekommande fall skall förstainstansrättens ordförande även göra en intresseavvägning mellan de föreliggande intressena (beslut av domstolens ordförande av den 23 februari 2001 i mål C-445/00 R, Österrike mot rådet, REG 2001, s. I-1461, punkt 73).
- 40 Vid denna helhetsbedömning har rättens ordförande ett omfattande handlingsutrymme för att, med hänsyn till de särskilda omständigheterna i varje enskilt fall, avgöra hur prövningen av huruvida dessa olika villkor är uppfyllda skall ske (beslut av domstolens ordförande av den 29 januari 1997 i mål C-393/96 P (R), Antonissen mot rådet och kommissionen, REG 1997, s. I-441, punkt 28).
- 41 De begärda åtgärderna skall vidare vara interimistiska i den meningen att de inte föregriper vare sig avgörandet av de omtvistade rättsliga frågorna eller bedömningen av de omtvistade omständigheterna i målet, och de får heller inte medföra att konsekvenserna av ett senare avgörande i huvudsaken motverkas (beslut av domstolens ordförande av den 19 juli 1995 i mål C-149/95 P(R), kommissionen mot Atlantic Container Line m.fl., REG 1995, s. I-2165, punkt 22).

- 42 Förstainstansrättens ordförande skall inledningsvis pröva huruvida det interimistiska yrkandet kan prövas.

1. Huruvida det interimistiska yrkandet skall tas upp till sakprövning

Det interimistiska yrkandets föremål

- 43 Underlåtenhet att iaktta rättegångsreglerna utgör ett rättegångshinder som inte kan avhjälpas. Förstainstansrättens ordförande skall därför självmant pröva huruvida de relevanta bestämmelserna i rättegångsreglerna har iakttagits.
- 44 Såsom klart framgår av artikel 104.1 i rättegångsreglerna skall det föreligga ett samband mellan den interimistiska åtgärd som yrkas och huvudsaken i målet. Enligt första stycket i den bestämmelsen kan ett yrkande enligt artikel 242 EG om uppskov med verkställigheten av en rättsakt som beslutats av en institution ”endast prövas om sökanden har väckt talan om prövning av rättsakten vid rätten”.
- 45 Vidare är syftet med det interimistiska förfarandet att säkerställa det slutliga avgörandets fulla verkan och därigenom undvika luckor i den enskildes rätt att genom att föra talan i gemenskapsdomstolen erhålla ett fullständigt och verksamt rättsligt skydd (se, för ett liknande resonemang, beslut av domstolens ordförande av den 3 maj 1996 i mål C-399/95 R, Tyskland mot kommissionen, REG 1996, s. I-2441, punkt 46, och beslutet i det ovannämnda målet Antonissen mot rådet och kommissionen, punkt 36).

- 46 Talan i huvudsaken gäller ett yrkande om ogiltigförklaring av förordning nr 2199/2001. Yrkandet om uppskov med verkställigheten av förordning nr 467/2001 går utöver föremålet för denna talan. Vad däremot avser förordning nr 2199/2001 skulle ett uppskov med verkställigheten av denna förordning säkerställa den fulla verkan av förstainstansrättens avgörande i huvudsaken.
- 47 Yrkandet om uppskov med verkställigheten av förordning nr 467/2001 skall således avvisas.

Huruvida parterna har iakttagit formkraven för inlagor

- 48 Förstainstansrättens ordförande konstaterar inledningsvis att såväl sökandena som rådet och kommissionen i sina inlagor i det interimistiska förfarandet endast, på ett allmänt sätt, har hänvisat till sina inlagor angående huvudsaken.
- 49 Av de skäl som angivits i punkt 43 ovan skall förstainstansrättens ordförande självmant pröva huruvida parterna i det interimistiska förfarandet har iakttagit de relevanta bestämmelserna i rättegångsreglerna.
- 50 Enligt artikel 104.2 i rättegångsreglerna skall en ansökan om interimistiska åtgärder innehålla uppgifter om ”de faktiska och rättsliga grunder på vilka den begärda åtgärden omedelbart framstår som befogad”.

- 51 I artikel 104.3 i rättegångsreglerna föreskrivs att ansökan om interimistiska åtgärder "skall göras genom särskild handling och i enlighet med artiklarna 43 och 44 i dessa rättegångsregler".
- 52 Det framgår av de olika bestämmelserna i artikel 104 i rättegångsreglerna sammantaget att en ansökan om en interimistisk åtgärd i sig skall göra det möjligt för motparten att yttra sig och för förstainstansrättens ordförande att pröva ansökan, i förekommande fall utan tillgång till ytterligare uppgifter. För att säkerställa rättssäkerheten och en god rättsskipning skall, för att en sådan ansökan skall kunna prövas, de mest väsentliga omständigheter och rättsregler på vilka ansökan grundas åtminstone kortfattat framgå på ett konsekvent och begripligt sätt av ansökan. Även om detta innehåll i särskilda frågor kan bekräftas och kompletteras genom hänvisningar till vissa delar av därtill fogade handlingar, kan en generell hänvisning till andra handlingar, inklusive handlingar som har bifogats ansökan om interimistiska åtgärder, inte avhjälpa att väsentliga uppgifter saknas i ansökan.
- 53 Detsamma gäller för svarandens yttrande över ansökan om interimistiska åtgärder.
- 54 Eftersom redogörelsen för vissa av grunderna i ansökan om interimistiska åtgärder och yttrandena över denna ansökan inte är förenlig med kraven i rättegångsreglerna kan, såsom förstainstansrättens ordförande har slagit fast i beslut av den 15 januari 2001 i mål T-236/00 R, Stauner m.fl. mot parlamentet och kommissionen (REG 2001, s. II-15), dessa grunder inte beaktas vid bedömningen av de omständigheter eller bestämmelser till vilka de hänför sig.
- 55 Utan att det påverkar bedömningen av de förslag som lämnats vid sammanträdet inför förstainstansrättens ordförande, grundas detta beslut endast på vad parterna anfört i de inlagor som de ingivit inom ramen för det interimistiska förfarandet.

Sökandenas intresse av den yrkade interimistiska åtgärden

- 56 Svarandena har i sina skriftliga och muntliga yttranden gjort gällande att sökandena inte har något intresse av ett bifall till yrkandet om uppskov med verkställigheten av de omtvistade förordningarna, eftersom ett sådant uppskov inte skulle förhindra den skada som sökandena har uppgivit sig lida. Konungariket Sverige är nämligen på grund av sina folkrättsliga förpliktelser förpliktat att spärra sökandenas tillgångar.
- 57 Enligt fast rättspraxis skall sökandena visa att de har ett berättigat intresse av den yrkade interimistiska åtgärden för att yrkandet skall kunna bifallas (se, i synnerhet, beslut av förstainstansrättens ordförande av den 17 december 1996 i mål T-164/96 R, Moccia Irme mot kommissionen, REG 1996, s. II-2261, punkt 26).
- 58 I förevarande mål skulle ett uppskov med verkställigheten av förordning nr 2199/2001 göra det möjligt för sökandena att på nytt flytta, överföra, förändra, använda eller på annat sätt handha sina tillgångar. Ett sådant uppskov skulle således få en för sökandena ändamålsenlig verkan.
- 59 Såsom Konungariket Sveriges representant vid sammanträdet uppgivit på en fråga från förstainstansrättens ordförande har det inte utfärdats några bestämmelser i nationell rätt för att ge verkan åt säkerhetsrådets beslut i Sverige. Det finns således inte några bestämmelser i svensk rätt som skulle förhindra att ett uppskov med verkställigheten av de omtvistade förordningarna fick en för sökandena ändamålsenlig verkan.
- 60 Dessutom står de svarande institutionernas invändning — vilken grundas på att Konungariket Sverige, även om förordning nr 2199/2001 skulle sakna verkan, i dess egenskap av medlem i Förenta nationerna enligt artikel 25 i Förenta

nationernas stadga likväl är skyldigt att godta och tillämpa säkerhetsrådets beslut — i uppenbar strid med deras inställning att gemenskapen enligt artiklarna 60 EG och 301 EG har en exklusiv behörighet att genomföra ifrågavarande sanktioner. Ett påstående om att gemenskapen skulle ha en sådan exklusiv behörighet, som den dessutom har använt sig av, innefattar nämligen också ett påstående om att medlemsstaterna inte längre är behöriga att vidta några åtgärder för att ge verkan åt de beslutade sanktionerna när gemenskapen väl gjort bruk av sin behörighet.

2. Bedömning av det interimistiska yrkandet

Parternas argument

Fumus boni juris

- 61 Sökandena har huvudsakligen hänvisat till de grunder som de anfört inom ramen för förfarandet rörande huvudsaken. De har likväl anfört två invändningar.
- 62 Sökandena har för det första gjort gällande att svarandena, genom att anta förordning nr 467/2001 och förordning nr 2199/2001 (nedan kallade de omtvistade förordningarna), har kränkt sökandenas grundläggande rättigheter, i synnerhet deras rätt till försvar. Sanktionerna har nämligen ålagts dem utan att de hörts eller givits en möjlighet att försvara sig och utan att de rättsakter genom vilka dessa sanktioner ålagts underkastats någon form av domstolskontroll. Förfaringssättet att utfärda en bestämmelse genom en hänvisning i en förteckning står dessutom i strid med legalitetsprincipen och rättssäkerheten.

- 63 Det enda skälet till att sökandena upptagits i förteckningen i bilaga I till förordning nr 467/2001 är enligt sökandena att de upptagits i den förteckning som Kommittén för sanktioner mot talibanerna upprättat, vilken grundat sitt beslut endast på information som den kommittén mottagit. Varken rådet eller kommissionen har kunnat undersöka de skäl på vilka denna kommitté grundat sitt beslut att uppta dem i förteckningen. Det har inte gjorts gällande att sökandena brutit mot några rättsliga bestämmelser, och det har än mindre gjorts någon prövning av huruvida någon föregiven överträdelse av rättsliga bestämmelser verkligen förelegat innan sanktionerna genomfördes.
- 64 Härav följer att den enda möjliga domstolskontrollen är begränsad till huruvida de som förtecknats i förordning nr 2199/2001 är desamma som de som förtecknats av Kommittén för sanktioner mot talibanerna och till huruvida sökandena verkligen är de som upptagits i dessa förteckningar. Dessutom ges det i anslutning till Kommittén för sanktioner mot talibanernas beslut inte någon möjlighet till domstolsprövning, eftersom denna kommitté inte är ett "rättsligt organ" (legal body), utan ett "politiskt organ". Sökandena har vid sammanträdet gjort gällande att ett namn bara kan avlägsnas från förteckningen efter ett enhälligt beslut av denna kommitté.
- 65 Sökandena har för det andra gjort gällande att rådets behörighet enligt artikel 301 EG inskränker sig till åtgärder gentemot tredje land, och inte som i förevarande fall gentemot medborgare i en medlemsstat som är bosatta i den medlemsstaten. Förhållandena i förevarande fall skiljer sig från alla tidigare fall där rådet har utfärdat förordningar om vidtagande av sanktioner.
- 66 Rådet och kommissionen har gjort gällande att sökandenas talan, på de grunder som de anfört, inte omedelbart förefaller vara befogad. De har hänvisat till relevanta delar av sina respektive svaromål, vilka bifogats deras yttranden.

- 67 Rådet har i sitt yttrande likväl hänvisat till att sökandena på intet sätt visat att den yrkade interimistiska åtgärden inte skulle föregripa vare sig avgörandet av de omtvistade rättsliga frågorna eller bedömningen av omständigheterna i målet, och heller inte att konsekvenserna av ett slutligt avgörande i huvudsaken inte skulle motverkas. Eftersom den yrkade interimistiska åtgärden skulle föregripa det slutliga avgörandet av de omtvistade rättsfrågorna, i synnerhet angående kränkning av grundläggande rättigheter, och riskera att motverka konsekvenserna av det slutliga avgörandet, särskilt vad avser den faktiska verkan av ett spärrande av tillgångar, är det av desto större vikt att sökandena verkligen visar detta.
- 68 Rådet och kommissionen har vidare anfört ett argument som grundas på att förstainstansrätten avslagit yrkandet om skyndsam handläggning (se punkt 31 ovan). Med hänvisning till vad justitiesekreteraren i sin skrivelse till parterna av den 24 januari 2002 anfört om att de grunder som anförts i huvudsaken ger upphov till svårbedömda rättsfrågor har de gjort gällande att dessa frågor motiverar en grundlig bedömning som inte kan ske inom ramen för det interimistiska förfarandet.
- 69 Kommissionen har slutligen bestridit att tidigare beslutade sanktioner av ifrågavarande slag endast har riktats mot tredje land eller ledande personer med ett direkt och avgörande inflytande i ett tredje land. Kommissionen har hänvisat till de sanktioner som beslutades i anledning av krisen i Jugoslavien, där majoriteten av den grupp som omfattades av sanktionerna utgjordes av fysiska och juridiska personer som hade kopplingar till de styrande utan att för den skull själva formellt tillhöra dessa.
- 70 Svarandena tillbakavisade vid sammanträdet inte sökandenas påstående att de inte på något sätt prövat huruvida Kommittén för sanktioner mot talibanernas beslut att uppta sökandena i sin förteckning varit motiverat. De svarande institutionerna underströk att de var behöriga att göra en sådan prövning.

Fara i dröjsmål

- 71 Sökandena har gjort gällande att det föreligger fara i dröjsmål.
- 72 Sökandena lider för det första en ekonomisk skada genom att deras tillgångar är spärrade enligt artikel 2 i förordning nr 467/2001, och genom att de inte har möjlighet att disponera över ekonomiska tillgångar för framtiden. De omtvistade förordningarna omöjliggör vidare all anställning eller utövande av yrkesverksamhet. En av sökandena, Ahmed Yusuf, har förlorat sitt arbete.
- 73 För det andra lider sökandena ideell skada. Sanktionerna medför att de utestängs från allt normalt samhällsliv, eftersom alla vardagliga ekonomiska transaktioner medför en risk för att tillgångar skall spärras av finansiella institut.
- 74 De sanktioner som ålagts genom de omtvistade förordningarna ger sökandena dåligt anseende och marginaliserar dem i samhället, eftersom de påstås ha samband med terroristverksamhet. Ahmed Yusuf har hotats till livet sedan Al Barakaat International Foundations tillgångar spärrades. Dessutom har främlingsfientliga organisationer polisanmält sökandenas ombud.
- 75 Abdirisak Aden, Abdulaziz Ali och Ahmed Yusuf har även haft det svårt att ta tillvara sina rättigheter i nationell domstol. De har inte kunnat föra talan mot bankerna angående spärrandet av deras tillgångar, eftersom försäkringsbolagen,

med hänvisning till sanktionerna, i två fall meddelat att de inte kunde ta sina rättsskyddsförsäkringar i anspråk.

- 76 Sökandena lider också skada i form av att deras grundläggande fri- och rättigheter kränks. Det är omöjligt att få till stånd en verklig domstolsprövning av sanktionerna eftersom skälen för dessa inte kan prövas i domstol. Det är likaledes omöjligt att få till stånd en prövning av den utredning och de bevis som ligger till grund för sanktionerna, eftersom dessa inte utformats som en rättsföljd av specifikt angivna rekvisit.
- 77 Kränkningarna av sökandenas grundläggande fri- och rättigheter fortgår, och kan inte avhjälpas eller kompenseras i efterhand.
- 78 Rådet och kommissionen har för det första hänvisat till att det interimistiska yrkandet framförts fyra månader efter det att sökandenas tillgångar spärrades, tre månader efter det att ansökan om ogiltigförklaring lämnades in och mer än 45 dagar efter det att förstainstansrätten uttryckligen informerat sökandena om det korrekta förfarandet för att framställa interimistiska yrkanden (se punkt 31 ovan). Dessa omständigheter visar att det inte föreligger någon fara i dröjsmål (beslut av ordföranden på domstolens andra avdelning av den 21 december 1976 i mål 61/76 R II, Geist mot kommissionen, REG 1976, s. 2075).
- 79 Beträffande den påstådda skadan har de gjort gällande att den ekonomiska skadan varken är allvarlig eller irreparabel. Enligt fast rättspraxis anses nämligen en rent ekonomisk skada vara allvarlig och irreparabel i princip endast om den inte kan ersättas fullt ut då sökanden vinner bifall till sin talan i huvudsaken (beslut av domstolens ordförande av den 25 oktober 1990 i mål C-257/90,

Italsolar mot kommissionen, REG 1990, s. I-3841, punkt 15, och av den 19 december 1990 i mål C-358/90 R, Compagnia Italiana Alcool mot kommissionen, REG 1990, s. I-4887, punkt 26). Rådet har understrukit att sökandena kommer att återfå samtliga sina tillgångar för det fall åtgärderna skulle upphävas. Den ekonomiska försämringen, såsom uteblivna ränteinkomster, skall inte anses vara en irreparabel skada, eftersom en ekonomisk kompensation kan försätta den förfördelade i samma ställning som innan skadan inträffade.

- 80 Angående den ideella skadan har kommissionen anfört att den är en följd av att sökandena upptagits i den förteckning som upprättats av Kommittén för sanktioner mot talibanerna. Även om de skulle vinna framgång i förstainstansrätten kvarstår såväl de sanktioner som beslutats av säkerhetsrådet som denna förteckning.
- 81 Kommissionen har anfört att det inte har skett någon kränkning av sökandenas grundläggande fri- och rättigheter. Rådet har för det första anfört att spärrandet av tillgångar inte kan medföra ideell skada och för det andra gjort gällande att den föregivna kränkningen inte har visats (rådet har i denna del hänfört sig till punkterna 25—36 i svaromålet, vilket bifogats yttrandet). Rådet har för det tredje anfört att den ifrågavarande ideella skadan inte är en följd av de omtvistade förordningarna, utan av att sökandena upptagits i den förteckning som upprättats av Kommittén för sanktioner mot talibanerna och att ett uppskov med verkställigheten således inte skulle förhindra denna skada.
- 82 Rådet har vidare anfört att så länge som säkerhetsrådets resolutioner och de beslut som fattats av Kommittén för sanktioner mot talibanerna gäller föreligger det en skyldighet enligt folkrätten att spärra sökandenas tillgångar. Det föreligger således inte någon fara i dröjsmål, eftersom sökandena skulle omfattas av samma åtgärder som de som föreskrivs i de omtvistade förordningarna.

Intresseavvägningen

- 83 Sökandena har gjort gällande att ett beviljande av det yrkade uppskovet avseende dem inte skulle medföra någon skada för allmänna eller enskilda intressen.
- 84 Sökandena har, med hänvisning till skälen i ingressen till förordning nr 467/2001, i vilka det hänvisas till rådets gemensamma ståndpunkt 2001/154/GUSP och till säkerhetsrådets resolutioner 1267 (1999) och 1333 (2000), anfört att åtgärdernas eftersträlvade syfte är att ”undvika snedvridning av konkurrensen” inom gemenskapen. En sådan målsättning kan inte ges företräde framför iakttagande av allmänna principer om rättssäkerhet eller skyddet för grundläggande fri- och rättigheter.
- 85 Sökandena har vidare anfört att det i avsaknad av adekvata skäl inte är möjligt att förstå på vilket sätt ett upphävande av de ifrågavarande sanktionerna skulle ha någon inverkan på ändamålet att påverka Afghanistan, talibanerna, Usama bin Ladin eller Al Qaida.
- 86 Rådet och kommissionen har invänt att allmänintresset, vad gäller såväl kampen mot terrorismen som gemenskapens internationella trovärdighet, skall ges företräde framför sökandenas enskilda intressen.
- 87 Vad gäller säkerställandet av gemenskapens trovärdighet i internationella sammanhang har rådet, med hänvisning till såväl gemenskapens egna folkrättsliga skyldigheter som till att gemenskapen har övertagit medlemsstaternas

folkrättsliga skyldigheter enligt artikel 25 i Förenta nationernas stadga, understrukit att gemenskapen är skyldig att iaktta folkrättsliga skyldigheter (dom av den 24 november 1992 i mål C-286/90, Poulsen och Diva Navigation, punkt 9, REG 1992, s. I-6019, svensk specialutgåva, volym 13, s. I-189). Säkerhetsrådets bindande beslut till skydd för internationell fred och säkerhet enligt kapitel VII i Förenta nationernas stadga utgör en integrerad del av folkrätten. Såväl rådet som kommissionen har gjort gällande att gemenskapens trovärdighet skulle äventyras om varje person som motsätter sig sanktionerna kunde få till stånd ett uppskov med verkställigheten av allmänna åtgärder på nationell eller regional nivå utan föregående samråd eller samtycke från säkerhetsrådet.

Förstainstansrättens bedömning

- 88 Det är i det förevarande fallet lämpligt att inleda förstainstansrättens bedömning med att pröva huruvida det föreligger fara i dröjsmål.
- 89 Enligt fast rättspraxis skall, vid handläggning av ett yrkande om interimistiska åtgärder, frågan huruvida det föreligger fara i dröjsmål bedömas med beaktande av huruvida det är nödvändigt att fatta ett interimistiskt beslut för att undvika att den som yrkat den interimistiska åtgärden åsamkas allvarlig skada som inte kan avhjälpas (se, till exempel, beslut av domstolens ordförande av den 18 november 1999 i mål C-329/99 P(R), Pfizer Animal Health mot rådet, REG 1999, s. I-8343, punkt 94). Det ankommer på denna part att visa att den inte kan avvakta utgången av talan i huvudsaken utan att lida skada som medför allvarliga följder som inte kan avhjälpas (se, i synnerhet, beslut av förstainstansrättens ordförande av den 15 juli 1998 i mål T-73/98 R, Prayon-Rupel mot kommissionen, REG 1998, s. II-2769, punkt 36).
- 90 Tvärt emot vad rådet och kommissionen har anfört följer det inte av den enda omständigheten att yrkandet om interimistiska åtgärder framförts mer än tre månader efter det att ansökan om ogiltigförklaring lämnades in att det inte

förelåg någon fara i dröjsmål med att besluta om den yrkade interimistiska åtgärden. Det framgår nämligen av vad som anfördes vid sammanträdet, vilket inte motsades av rådet eller kommissionen, att sökandena ägnat dessa tre månader åt att försöka få de ifrågavarande sanktionerna upphävda, i synnerhet genom informella kontakter med Kommittén för sanktioner mot talibanerna och Förenta staternas myndigheter, vilka tillhandahållit den information på vilken Kommittén för sanktioner mot talibanerna grundat sitt beslut att uppta sökandena i förteckningen. Trots att majoriteten av medlemmarna i Kommittén för sanktioner mot talibanerna ställt sig positiva till sökandenas ansökan om undantag från sanktionerna upptas de alltjämt i förteckningen, eftersom tre stater motsatt sig detta. Sökandena kan således inte anklagas för att själva ha förvärrat den skada de uppgivit sig lida. Det är tvärtom så att dessa åtgärder gjort det möjligt att konstatera att det är omöjligt att få sanktionerna upphävda på annat sätt än genom de interimistiska åtgärder som de yrkat att gemenskapens domstol skall besluta om.

a) Av Ahmed Yusuf, Abdirisak Aden och Abdulaziz Ali åberopad skada

- 91 Den skada som åberopats av de tre första sökandena, Ahmed Yusuf, Abdirisak Aden och Abdulaziz Ali, utgörs huvudsakligen av två delar, en ekonomisk och en ideell.

Ekonomisk skada

- 92 Förstainstansrättens ordförande framhåller, beträffande av sökandena åberopad ekonomisk skada, att enligt fast rättspraxis skall en rent ekonomisk skada inte anses vara omöjlig eller ens svår att avhjälpa, eftersom den kan avhjälpas senare genom ekonomisk kompensation (beslut av ordföranden på domstolens tredje

avdelning av den 3 juli 1984 i mål 141/84 R, De Compte mot parlamentet, REG 1984, s. 2575, punkt 4, av förstainstansrättens ordförande av den 29 september 1993 i mål T-497/93 R II, Hogan mot domstolen, REG 1993, s. II-1005, punkt 17, och av den 30 november 1993 i mål T-549/93 R, D. mot kommissionen, REG 1993, s. II-1347, punkt 45).

- 93 Det ankommer emellertid på förstainstansrättens ordförande att utifrån de särskilda omständigheterna i varje enskilt mål bedöma huruvida omedelbar verkställighet av den rättsakt för vilken uppskov har sökts kan vålla sökanden allvarlig och omedelbar skada som inte kan avhjälpas.
- 94 Det skall i förevarande mål prövas huruvida sökandena, med beaktande av var och ens särskilda omständigheter, har tillgång till de medel som normalt erfordras för att de skall kunna sörja för de oundgängliga utgifter för att tillgodose grundläggande behov som de och deras familjer kommer att ha tills huvudsaken har avgjorts.
- 95 Det skall understrykas att det framgår av handlingarna i målet att sökandenas tillgångar omedelbart spärrades när förordning nr 2199/2001 trädde i kraft och att sökandena efter ikraftträdandet av förordningen sålunda varit oförmögna att genomföra några som helst ekonomiska transaktioner.
- 96 Vid sammanträdet uppgav sökandena att de svenska myndigheterna inte längre gav dem några ekonomiska medel. Konungariket Sveriges representant bestred den uppgiften, varför skriftliga frågor ställts till denna medlemsstat för att klargöra varje sökandes individuella förhållanden.

- 97 Den svenska regeringen har, i en skrivelse som inkom den 3 april 2002, angivit vilka medel som Ahmed Yusuf, Abdirisak Aden och Abdulaziz Ali har rätt till och vilka medel de faktiskt erhållit från svenska myndigheter.
- 98 Förstainstansrättens ordförande understryker att sökandena i sitt yttrande av den 15 april 2002 har anfört att underlåtenhet att efterkomma de sanktioner som föreskrivs i de omtvistade förordningarna är straffbar enligt svensk lag och att möjligheterna att erhålla någon form av ekonomisk kompensation helt beror på hur dessa bestämmelser tolkas och tillämpas. Härav följer att det alltså är osäkert huruvida de svenska myndigheterna lagligen kan tillhandahålla sökandena medel.
- 99 Det ankommer emellertid inte på förstainstansrättens ordförande att inom ramen för detta förfarande bedöma huruvida betalningar till förmån för sökandena är tillåtna enligt svensk lag, och heller inte huruvida den svenska lagstiftningen är förenlig med gemenskapsrätten. Det kan under dessa förhållanden inte med tillräckligt hög grad av sannolikhet förutses att dessa betalningar kommer att upphöra. Ett sådant upphörande skall således inte anses bidra till den föregivna ekonomiska skadan.
- 100 Bedömningen av huruvida fara i dröjsmål skall ske med beaktande av de omständigheter som framkommit inför förstainstansrättens ordförande och göras för varje sökande för sig.

— Ahmed Yusuf

- 101 I sitt svar på förstainstansrättens ordförandes skriftliga frågor har den svenska regeringen uppgivit att de lokala myndigheterna i Stockholm (Spånga-Tensta

stadsdelsnämnd) den 12 februari 2002 beslutade att handlägga en ansökan om bistånd enligt socialtjänstlagen som Ahmed Yusuf lämnat tillsammans med sin hustru på sedvanligt sätt, trots den situation som uppstått sedan de omtvistade förordningarna antagits. De har erhållit månatligt bistånd i form av försörjningsstöd sedan november 2001, med beaktande av deras egna tillgångar [det belopp som familjen erhållit för täckande av sina behov under mars 2002 uppgår till 7 936 kronor (SEK)]. Biståndet har utbetalats genom postanvisningar som hustrun löst ut på posten.

102 Vidare har försäkringskassan regelbundet betalat barnbidrag för deras fyra barn till Ahmed Yusufs hustru sedan den 13 november 2001. Försäkringskassan betalar alltjämt barnbidrag till henne med 4 814 SEK per månad.

103 Däremot har det bostadsbidrag som Ahmed Yusuf erhållit fram till februari 2002 spärrats. En handling, upprättad av försäkringskassan, som sökandena ingett vid sammanträdet bekräftar dessa uppgifter.

104 Förstainstansrättens ordförande konstaterar mot denna bakgrund att Ahmed Yusuf och hans hustru månatligen erhåller bistånd i form av försörjningsstöd från lokala myndigheter och barnbidrag från försäkringskassan för täckande av familjens behov. Sökanden är således inte medellös, utan har ekonomisk möjlighet att avvakta det slutliga avgörandet i målet om inte uppskov med verkställigheten av förordning nr 2199/2001 skulle meddelas. Att Ahmed Yusuf, enligt vad som uppgivits i sökandenas yttrande av den 15 april 2002, inte erhållit något bistånd för april 2002 beror enligt vad sökandena uppgivit på att arbetsförmedlingen i Kista felaktigt strukit honom från förteckningen över arbetssökande. Detta problem förefaller således vara tillfällig och inte påverka

hans möjligheter att på nytt ansöka om bistånd för april, vilket han också avsett att göra så snart detta misstag rättats till.

- 105 Förstainstansrättens ordförande påpekar emellertid att för det fall misstaget av arbetsförmedlingen i Kista inte snabbt rättas till, vilket inte skett när sökandena ingav sitt yttrande den 15 april 2002, och i avsaknad av andra möjligheter till bidrag som gör det möjligt för sökanden att klara sina vardagliga behov fram till dess att förstainstansrätten avgjort målet i huvudsaken, har förstainstansrättens ordförande möjlighet enligt artikel 108 i dess rättegångsregler att när som helst ändra eller upphäva beslutet med hänsyn till ändrade omständigheter (beslut av förstainstansrättens ordförande av den 19 februari 1993 i mål T-7/93 R och T-9/93 R, REG 1993, s. II-131, punkt 46, och av den 19 december 2001 i mål T-195/01 R och T-207/01 R, Gibraltars regering mot kommissionen, REG 2001, s. II-3915, punkt 116). Det framgår av denna rättspraxis att med ”ändrade förhållanden” avses särskilt sådana förhållanden som kan påverka bedömningen av huruvida det föreligger fara i dröjsmål.

— Abdirisak Aden

- 106 Det framgår, såvitt avser Abdirisak Aden, av svaret från den svenska regeringen att han inte har ansökt om något bistånd från Stockholms stad, där han bor (Spånga). Han har därför inte erhållit några medel under den aktuella perioden.
- 107 Däremot har Abdirisak Adens hustru sedan den 13 november 2001 erhållit barnbidrag för deras två barn från försäkringskassan. Försäkringskassan betalar alltså barnbidrag till henne med 1 900 SEK per månad.

108 Slutligen har Abdirisak Aden den 20 januari 2002 upphört att erhålla studiestöd från Centrala studiestödsnämnden.

109 Förstainstansrättens ordförande konstaterar att Abdirisak Aden inte visat att han inte kunnat erhålla bistånd från de lokala myndigheterna. Såsom ovan har konstaterats (se punkt 101 ovan) har Ahmed Yusufs familj, som är bosatt i samma stadsdel som Abdirisak Aden, kunnat erhålla och har alltjämt rätt till bistånd från kommunen. Den svenska regeringen har vidare uppgivit att Stockholms stad är skyldig att bedöma en ansökan om stöd från Abdirisak Aden på samma sätt som den bedömt Ahmed Yusufs ansökan. Härav följer att Abdirisak Aden genom sitt agerande försatt sig i en situation där han inte erhållit något bistånd, trots att han enligt vad den svenska regeringen uppgivit haft rätt till detta. Han har således bidragit till att förvärpa den skada han åberopat till stöd för att visa att det föreligger fara i dröjsmål med det yrkade uppskovet av verkställigheten (beslut av förstainstansrättens ordförande i det ovannämnda målet Free Trade Foods mot kommissionen).

110 Förstainstansrättens ordförande konstaterar avslutningsvis att Abdirisak Aden och hans hustru månatligen erhåller barnbidrag.

— Abdulaziz Ali

111 Enligt uppgifter från den svenska regeringen har Abdulaziz Ali inte erhållit något bistånd från kommunen i Järfälla, där han bor med sin familj. Hans ansökan om bistånd av den 13 december 2001 har avslagits med hänvisning till att den information som han tillhandahållit varit ofullständig. Hans hustru har den 25 mars 2002 gjort en framställan till socialtjänsten i Järfälla i syfte att på nytt ansöka om bistånd. Den svenska regeringen har uppgivit att såväl Abdulaziz Ali

som hans hustru, enligt uppgifter från Järfälla kommun, har rätt att ansöka om bistånd. För det fall en sådan ansökan skulle beviljas utbetalas biståndet till av mottagaren angivet bankkonto, eller genom postanvisning om denne så önskar.

112 Abdulaziz Alis hustru har sedan den 13 november 2001 erhållit barnbidrag från försäkringskassan för deras fyra barn. Försäkringskassan betalar alltså barnbidrag till henne med 4 814 SEK per månad.

113 Det bostadsbidrag som Abdulaziz Ali erhållit fram till februari 2002 har spärrats.

114 Med hänsyn dels till den svenska regeringens preciserade uppgifter om att såväl Abdulaziz Ali som hans hustru, enligt vad Järfälla kommun uppgivit, har rätt att ansöka om bistånd och att en framställan gjorts för att erhålla sådant bistånd, dels till att familjen månatligen erhåller barnbidrag, vilket indirekt är till nytta för Abdulaziz Ali, kan det inte anses visat att sökanden befinner sig i allvarligt armod. Mot bakgrund av att Stockholms stad, trots förordning nr 2199/2001 och den svenska lagstiftningen angående vissa internationella sanktioner, beviljat Ahmed Yusuf och hans hustru bistånd saknas det anledning att anta att Järfälla kommun inte skulle handlägga en ansökan från Abdulaziz Ali på sedvanligt sätt.

- 115 Förstainstansrättens ordförande påpekar emellertid att för det fall ansökan om bistånd skulle lämnas obesvarad, vilket ännu var fallet när sökandena avgav sitt yttrande den 15 april 2002, eller skulle avslås av den berörda kommunen, och i avsaknad av andra möjligheter till bidrag som gör det möjligt för sökanden att täcka sina vardagliga behov fram till dess att förstainstansrätten avgjort målet i huvudsaken, har förstainstansrättens ordförande möjlighet enligt artikel 108 i dess rättegångsregler att när som helst ändra eller upphäva beslutet med hänsyn till ändrade omständigheter (se punkt 105 ovan).

Ideell skada

- 116 Sökandenas ideella skada utgörs huvudsakligen av negativ inverkan på sökandenas och deras familjers rykte, heder och värdighet.

- 117 Det kan inte uteslutas att ett uppskov med verkställigheten av förordning nr 2199/2001 skulle motverka en ideell skada av detta slag. Förstainstansrättens ordförande konstaterar emellertid att ett sådant uppskov inte skulle motverka denna skada i högre grad än en framtida ogiltigförklaring av denna förordning (se, angående ett beslut att stänga av en tjänsteman från sitt arbete, beslut av förstainstansrättens ordförande av den 10 februari 1999 i mål T-211/98 R, Willeme mot kommissionen, REGP 1999, s. I-A-15 och II-57, punkt 43, efter överklagande fastställt i beslut av domstolens ordförande av den 25 mars 1999 i mål C-65/99 P (R), Willeme mot kommissionen, REG 1999, s. I-1857, beslut av förstainstansrättens ordförande av den 9 augusti 2001 i mål T-120/01, De Nicola

mot EIB, REGP 2001, s. I-A-171 och II-783, punkt 43). Eftersom syftet med interimistiska åtgärder inte är att säkerställa att skador kan avhjälpas utan att säkerställa att det framtida avgörandet av huvudsaken får full verkan, konstaterar förstainstansrättens ordförande att det, såvitt avser ideell skada, inte föreligger någon fara i dröjsmål.

b) Av Al Barakaat International Foundation åberopad skada

¹¹⁸ Denna skada består i att det blivit omöjligt för Al Barakaat International Foundation att utöva sin verksamhet till följd av tillämpningen av förordning nr 2199/2001. Även om det är ostridigt att Al Barakaat International Foundation tvingats upphöra med sin verksamhet till följd av förordning nr 2199/2001 kan denna skada inte anses vara allvarlig eftersom verksamheten inte drivs i vinstsyfte. I den mån som sökandenas argument skall förstås på så sätt att skadan också består i att det blivit omöjligt för tredje man att på det sätt som tidigare skett dra nytta av det system för överföring av pengar som upprättats av ifrågavarande organisation är det dessutom så att denna skada inte lidits av sökanden i fråga. Förstainstansrättens ordförande påminner om att den skada som verkställigheten av den omtvistade rättsakten kan orsaka en annan part än den som ansöker om den interimistiska åtgärden i förekommande fall endast kan beaktas vid intresseavvägningen (beslut av förstainstansrättens ordförande av den 30 juni 1999 i mål T-13/99 R, Pfizer Animal Health mot rådet, REG 1999, s. II-1961, punkt 136). Det skall icke desto mindre konstateras att tredje mans intresse inte har åberopats som ett intresse att beakta vid denna avvägning.

¹¹⁹ Mot bakgrund av vad som ovan anförts konstaterar förstainstansrättens ordförande att villkoret att det skall föreligga fara i dröjsmål inte är uppfyllt och att det därför inte finns någon anledning att pröva huruvida övriga villkor är uppfyllda.

På dessa grunder fattar

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ORDFÖRANDE

följande beslut:

- 1) Det interimistiska yrkandet ogillas.
- 2) Beslut om rättegångskostnader kommer att meddelas senare.

Luxemburg den 7 maj 2002

H. Jung

Justitiesekreterare

B. Vesterdorf

Ordförande